

Arrest

nr. 348 392 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: F. HAENECOUR
Rue Saint-Gertrude 1
7070 Le Roeulx

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. HAENECOUR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 augustus 2018 in het bezit van een identiteitskaart België binnen en verzoekt op 17 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 29 april 2020 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest met nummer X van 29 januari 2021 besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 12 februari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 september 2021 neemt de toenmalige adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 30 juli 2024 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete voor de ontvoering van minderjarige kinderen in het

kader van een echtscheiding of een scheiding van tafel en bed met verzwarende omstandigheden. Teneinde verzoeker de gelegenheid te bieden te reageren op voornoemd nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus, wordt hij hierover gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 juni 2025 vanuit de hulpgevangenis van Leuven.

Op 22 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op (...) 1984 geboren in Jizane, Saudi Arabië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U woonde tot 1995 in Saudi Arabië waar uw ouders werkzaam waren als leerkracht en keerde in dat jaar terug naar Gaza. U bent geregistreerd bij UNRWA maar aangezien u als ambtenaar werkzaam was, kreeg u geen steun. U studeerde in 2006 af aan de Islamitische Universiteit in de richting medisch secretariaat en ging in 2008 aan de slag bij het ministerie van gezondheid. U huwde in 2009 en heeft twee kinderen

U verliet Gaza op 13 april 2018. U kwam op 6 augustus 2018 aan in België. U diende op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 30 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en op 29 januari 2021 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 12 februari 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in en op 8 september 2021 werd u de hoedanigheid van vluchteling toegekend.

Op 30 juli 2024 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete voor de ontvoering van minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding of scheiding van tafel en bed met verzwarende omstandigheden.

U werd op 5 juni 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in de gevangenis van Leuven Centraal op 25 juni 2025 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen.

U zou ondertussen het contact hebben hersteld met uw (ex-)vrouw en stelde dat zij niet langer van u wenste te scheiden. Uw twee kinderen zouden nog steeds in Egypte verblijven bij uw familie. U meende onterecht veroordeeld te zijn en beweerde dat alles buiten uw wil is gebeurd. U had nooit de bedoeling om uw kinderen te ontvoeren en stelde nog steeds alles in het werk te stellen om uw kinderen terug naar België te halen. Ook uw ex, van wie u trouwens beweert dat zij de kinderen zou hebben geslagen, zou nog contact hebben met hen. De kinderen zouden bij u willen blijven wonen, maar men zou in het Westen enkel naar de vrouw luisteren. Uw kinderen zouden binnenkort huiswaarts kunnen keren en u hoopt hen snel een stabiele thuis te kunnen bieden.

Ter staving legde u een vonnis van de jeugdrechtbank neer, alsook mailverkeer in verband met uw pogingen om uw kinderen terug naar België te brengen.

B. Motivering

U werd op 8 september 2021 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Er moet immers gewezen worden op een nieuw element in uw administratief dossier, namelijk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen van 30 juli 2024. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd daar u zich schuldig had gemaakt aan de ontvoering van minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding (Vonnis rechtbank van eerste aanleg Antwerpen dd. 30 juli 2024, p. 2-3).

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de

samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestrafing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dat u zich schuldig maakte aan de ontvoering van uw eigen minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding. Tijdens de echtscheidingsprocedure trok u in februari 2024 met uw kinderen richting Turkije om er bij uw zus te verblijven. U keerde echter alleen terug naar België en liet uw kinderen bij uw moeder en tantes in Caïro achter. Op 11 april 2024 besliste de familierechtbank van Antwerpen om het ouderlijk gezag exclusief aan uw ex-vrouw toe te kennen en ook dezelfde dag werd de echtscheiding uitgesproken. Uw ex die de kinderen het laatst fysiek had gezien op 28 januari 2024 trok daarop richting politie om klacht in te dienen. Ondertussen stuurde u haar berichten waarin u haar vertelde de kinderen wel terug naar België te willen brengen indien u de kinderen niets zou vertellen over u. Ook de kinderen stuurden audioberichten naar uw ex, waaruit bleek dat zij wellicht gemanipuleerd werden. U werd er door de onderzoeksrechter op 7 mei 2024 op gewezen dat het feit dat de kinderen in het buitenland verblijven zonder akkoord van uw ex, ontvoering uitmaakte. Vijf maanden nadat u zogenaamd met de kinderen vanuit Turkije niet meer naar België kon reizen, zijn de kinderen nog steeds niet bij hun moeder en bovendien bleef u bijzonder vaag over de huidige verblijfplaats van uw kinderen. Uw ex-vrouw had ondertussen slechts eenmalig telefonisch contact met de kinderen, hetgeen blijk gaf van de wil om het contact tussen de kinderen en hun moeder te verhinderen, in strijd met de rechterlijke beslissing (Vonnis, p. 2-5).

Wat betreft de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade oordeelde de rechtbank dat de door u gepleegde feiten zeer ernstig zijn. Het ontvoeren van minderjarige kinderen impliceert in hoofdte van de ontvoerder immers een bestendige, persisterende wens om hen te onttrekken aan de bewaring van de andere ouder, hetgeen absoluut ontoelaatbaar is. Niet enkel de andere ouder wordt door deze handelingen ernstig geschaad, maar deze hebben eveneens een traumatische weerslag op de psychische toestand van de kinderen. Uw handelingen wijzen op een gebrekkig normbesef en een totaal gebrek aan respect voor rechterlijke beslissingen. U handelde uitsluitend met de intentie uw eigen inzicht uit te voeren en te realiseren.

Met betrekking tot de op het misdrijf gestelde straf kwalificeert het Belgische Strafwetboek ontvoering van minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding als een misdaad die wordt bestraft met een opsluiting van acht dagen tot een jaar en met een geldboete (artikel 432 SwB.). Bovendien bleek er in uw hoofdte sprake van verzwarende omstandigheden daar u de feiten pleegde als vader wanneer over de bewaring van uw minderjarige kinderen werd beslist, alsook daar u de feiten pleegde nadat u geheel of ten dele was ontzet uit de ouderlijke macht en u de minderjarige kinderen onrechtmatig buiten het grondgebied van het Koninkrijk heeft vastgehouden. Het Strafwetboek bepaalt dat een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar kan worden opgelegd en/of het betalen van een geldboete (artikel 100 ter en 432 §§ 1 lid 1, 2 en 3 SwB). Conform artikel 432 § 2 lid 1 en 2 SwB bedraagt de straf indien de schuldige geheel of ten dele werd ontzet uit de ouderlijke macht, minstens drie jaar.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de bijzondere ernst van de feiten. De rechtbank ging, gelet op de ernst van de feiten, niet in op de vraag om probatievoorwaarden op te leggen, daar u reeds ruimschoots de tijd had gehad om zich te schikken naar het vonnis van de familierechtbank, doch u dit hebt nagelaten. Gelet op de ernst van de feiten achtte de rechtbank het bijgevolg geen gepast signaal u alsnog een kans te geven. De rechtbank bevond u schuldig en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 40 maanden en het betalen van een geldboete (Vonnis rechtbank, p. 6-7).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofdte vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het

misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband vooreerst verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. Deze zijn bijzonder ernstig. Ze tonen in uw hoofde een volstreckte normvervaging aan en een manifest gebrek aan respect voor de psychische integriteit van de slachtoffers, alsook een manifest gebrek aan respect voor rechterlijke beslissingen (Vonnis rechtbank van eerste aanleg, p. 5).

Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen blijkt eveneens een gebrek aan schuldinzicht in uw hoofde: zo stelde u dat de reden dat de kinderen niet terug mee naar België reisden te wijten was aan administratieve redenen. U meende dan ook dat er van ontvoering geen sprake kon zijn, te meer daar er op het moment van hun vertrek nog geen omgangsregeling was voorzien. U was niet van slechte wil, maar slaagde er niet in de kinderen terug naar huis te brengen omwille van het ontbreken van de nodige reisdocumenten. De rechtbank hechtte echter geen enkel geloof aan deze weergave van de feiten en verklaarde uw relaas als volstrekt ongeloofwaardig. Immers was u er wel in geslaagd om de kinderen te laten reizen van Turkije (Azië) naar Egypte (Afrika) en dit ondanks het ontbreken van de volgens u essentiële reisdocumenten. Bovendien oordeelde de rechtbank dat u ruimschoots de tijd had gehad om deze problemen op te lossen, hetgeen u had nagelaten. Waar u tot slot liet optekenen te handelen in het belang van de kinderen, omdat zij zelf niet meer bij de moeder zouden willen wonen en geen contact meer met haar willen, oordeelde de rechtbank dat, zelfs al mocht deze bewering waar zijn, zulks niet ter zake doet. Het misdrijf van parentale ontvoering kan immers ook bestaan in de onthouding van de vader om zijn gezag te doen gelden teneinde de weerstand van de kinderen tegen de uitoefening van het omgangsrecht van moeder te overwinnen (Vonnis rechtbank, p. 4-5).

Het CGVS stelt bovendien vast dat u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de feiten nog steeds trachtte te ontkennen. Zo herhaalde u niet in de mogelijkheid te zijn geweest om uw kinderen terug mee te nemen naar België omwille van administratieve hindernissen, dit terwijl de rechtbank dit volstrekt ongeloofwaardig achtte (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24 juni 2025, p. 4). Ook waar u zou verwijzen naar de slechte relatie tussen uw vrouw en kinderen, dient opgemerkt dat de rechtbank hierover reeds uitspraak deed (supra). Bovendien weet u zulks geenszins te staven en impliceert dit dat u wel degelijk intentioneel handelde (CGVS, p. 5). U ontkenste dat u ooit de intentie had om uw kinderen weg te halen en beweerde dat men in het Westen steevast naar de vrouw luistert (CGVS, p. 7). Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf de feiten blijft ontkennen, de schuld van u afschuift en minimaliseert is niet ernstig te noemen en getuigt allerminst van schuldinzicht en empathie naar uw slachtoffers toe. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit naar voor waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf uw feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift is niet ernstig te noemen (CGVS, p. 5-8).

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u meent dat u geen gevaar vormt voor de samenleving en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U komt vooreerst niet verder dan de door u gepleegde feiten te minimaliseren en de schuld van u af te schuiven op "omstandigheden" (CGVS, p. 9-10). Niettemin beweerde u ook ondertussen het contact met uw vrouw te hebben hersteld en dat zij zelfs zou wensen dat alles terug "normaal" zou zijn. Zij zou u in de gevangenis hebben bezocht, u zou zicht hebben op een terugkeer van uw kinderen en wenste het contact te herstellen met uw vrouw en kinderen (CGVS, p. 8-11). De vaststelling dat uw kinderen ruim een jaar na de definitieve uitspraak van de rechtbank nog steeds in Egypte zouden verblijven, getuigt echter van een voortgezette criminele ingesteldheid en dat u de kansen die u werden geboden om uw houding te wijzigen niet heeft benut (CGVS, p. 10-12)¹

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het

non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvis in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Dat u heden opleidingen hebt gevolgd, kan worden aanvaard, dit verandert echter niets aan bovenstaande uiteenzetting. Namelijk dient te worden benadrukt dat de rechtbank van oordeel was dat u een totaal gebrek aan normbesef hebt tentoongesteld en klaarblijkelijk ook schuldbesef – u blijft immers uw rol minimaliseren (supra). Waar uit het vonnis van de jeugdrechtbank dient te blijken dat u heden een betere verstandhouding zou hebben met uw ex-vrouw – zij zou heden zelfs toestemming hebben gegeven om de kinderen in Caïro te laten verblijven, blijkt hieruit geenszins dat u zich bewust bent van het ontoelaatbare karakter van uw handelen. Bovendien bevinden de kinderen zich klaarblijkelijk nog steeds in Caïro, Egypte en worden zij door u aldus nog steeds onttrokken aan elke gerechtelijke maatregel, hetgeen andermaal wijst op een gebrekkig schuldinzicht (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, Jeugdrechtbank dd. 2 juni 2025).

Gelet op bovenstaande en uw duidelijk gebrek aan schuldinzicht bestaat er een groot gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande beoordeling. Het mailverkeer met betrekking tot de terugkeer van uw kinderen staat hoogstens dat u e-mails hebt verzonden, doch zeggen niets over uw oprechte intenties. Dergelijke stukken dragen door het mogelijk geënceneerde karakter geen enkele bewijswaarde.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Palestina. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus te besluiten tot het behoud van de vluchtelingenstatus.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Uit de lezing van verzoekers eerste middel blijkt dat hij niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Verzoeker licht hierbij toe de bestreden beslissing niet te begrijpen en stelt dat deze onrechtvaardig is. Hij meent dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij de vader van twee minderjarige kinderen is en hij de verwijten aan zijn adres altijd heeft betwist en benadrukt dat Palestina bezet gebied is en hij er niet naar kan terugkeren. Tevens acht hij de bestreden beslissing onredelijk.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de *“beginzelen van behoorlijk bestuur die voorzichtigheid, zorgvuldigheid, de inachtneming van alle elementen van de zaak, en een adequate en voldoende motivering van administratieve beslissingen voorschrijven”*.

Verzoeker herhaalt dat hij de bestreden beslissing niet begrijpt en vraagt zich af waar hij heen moet, hoe hij zich moet laten verzorgen en wat zijn rechten zijn met betrekking tot het arbeidsongeval waarvan hij slachtoffer werd. Hij herhaalt niet te kunnen terugkeren naar Palestina omdat dit bezet gebied is.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het tweede middel

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. Voorts acht verzoeker artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken nu (i) hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, met name de ontvoering van zijn minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding, (ii) hij een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de Belgische samenleving vormt, (iii) de intrekking van zijn vluchtelingenstatus een redelijke maatregel is gezien dit gevaar en (iv) de door hem voorgelegde documenten niets wijzigen aan deze beoordeling. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

3.2.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"." (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer: a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

3.2.6. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in het arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22,

ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en het arrest *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, beide van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormelde arresten van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

3.2.6.1. De voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf'

Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten 'bijzonder ernstig', kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de "*specifieke kenmerken*" ervan kan worden geacht "*uitzonderlijk ernstig*" te zijn, in die zin dat het behoort tot "*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*". Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU ziet op een definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, *Ahmed*, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met "*alle omstandigheden van het betrokken geval*". In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van richtlijn 2011/95/EU (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate

de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklink van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokkene definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30).

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

Blijkens het in het administratief dossier opgenomen vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 30 juli 2024 is verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete voor de ontvoering van zijn minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding of scheiding van tafel en bed met verzwarende omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dat u zich schuldig maakte aan de ontvoering van uw eigen minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding. Tijdens de echtscheidingsprocedure trok u in februari 2024 met uw kinderen richting Turkije om er bij uw zus te verblijven. U keerde echter alleen terug naar België en liet uw kinderen bij uw moeder en tantes in Cairo achter. Op 11 april 2024 besliste de familierechtbank van Antwerpen om het ouderlijk gezag exclusief aan uw ex-vrouw toe te kennen en ook dezelfde dag werd de echtscheiding uitgesproken. Uw ex die de kinderen het laatst fysiek had gezien op 28 januari 2024 trok daarop richting politie om klacht in te dienen. Ondertussen stuurde u haar berichten waarin u haar vertelde de kinderen wel terug naar België te willen brengen indien u de kinderen niets zou vertellen over u. Ook de kinderen stuurden audioberichten naar uw ex, waaruit bleek dat zij wellicht gemanipuleerd werden. U werd er door de onderzoeksrechter op 7 mei 2024 op gewezen dat het feit dat de kinderen in het buitenland verblijven zonder akkoord van uw ex, ontvoering uitmaakte. Vijf maanden nadat u zogenaamd met de kinderen vanuit Turkije niet meer naar België kon reizen, zijn de kinderen nog steeds niet bij hun moeder en bovendien bleef u bijzonder vaag over de huidige verblijfplaats van uw kinderen. Uw ex-vrouw had ondertussen slechts eenmalig telefonisch contact met de kinderen, hetgeen blijk gaf van de wil om het contact tussen de kinderen en hun moeder te verhinderen, in strijd met de rechterlijke beslissing (Vonnis, p. 2-5).

Wat betreft de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade oordeelde de rechtbank dat de door u gepleegde feiten zeer ernstig zijn. Het ontvoeren van minderjarige kinderen impliceert in hoofdte van de ontvoerder immers een bestendige, persisterende wens om hen te onttrekken aan de bewaring van de andere ouder, hetgeen absoluut ontoelaatbaar is. Niet enkel de andere ouder wordt door deze handelingen ernstig geschaad, maar deze hebben eveneens een traumatische weerslag op de psychische toestand van de kinderen. Uw handelingen wijzen op een gebrekkig normbesef en een totaal gebrek aan respect voor rechterlijke beslissingen. U handelde uitsluitend met de intentie uw eigen inzicht uit te voeren en te realiseren.

Met betrekking tot de op het misdrijf gestelde straf kwalificeert het Belgische Strafwetboek ontvoering van minderjarige kinderen in het kader van een echtscheiding als een misdaad die wordt bestraft met een opsluiting van acht dagen tot een jaar en met een geldboete (artikel 432 SwB.). Bovendien bleek er in uw hoofdte sprake van verzwarende omstandigheden daar u de feiten pleegde als vader wanneer over de

bewaring van uw minderjarige kinderen werd beslist, alsook daar u de feiten pleegde nadat u geheel of ten dele was ontzet uit de ouderlijke macht en u de minderjarige kinderen onrechtmatig buiten het grondgebied van het Koninkrijk heeft vastgehouden. Het Strafwetboek bepaalt dat een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar kan worden opgelegd en/of het betalen van een geldboete (artikel 100 ter en 432 §§ 1 lid 1, 2 en 3 SwB). Conform artikel 432 § 2 lid 1 en 2 SwB bedraagt de straf indien de schuldige geheel of ten dele werd ontzet uit de ouderlijke macht, minstens drie jaar.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de bijzondere ernst van de feiten. De rechtbank ging, gelet op de ernst van de feiten, niet in op de vraag om probatievoorwaarden op te leggen, daar u reeds ruimschoots de tijd had gehad om zich te schikken naar het vonnis van de familierechtbank, doch u dit hebt nagelaten. Gelet op de ernst van de feiten achtte de rechtbank het bijgevolg geen gepast signaal u alsnog een kans te geven. De rechtbank bevond u schuldig en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 40 maanden en het betalen van een geldboete (Vonnis rechtbank, p. 6-7).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkel concreet element of valabel argument aan dat bovenstaande motieven in een ander daglicht kan plaatsen. Deze motieven zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad, daar verzoeker deze geheel onverlet laat, overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.2.6.2. De voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

Noch de richtlijn 2011/95/EU, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de richtlijn 2011/95/EU hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*, C304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

“De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reële, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband vooreerst verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. Deze zijn bijzonder ernstig. Ze tonen in uw hoofde een volstreekte normvervaging aan en een manifest gebrek aan respect voor de psychische integriteit van de slachtoffers, alsook een manifest gebrek aan respect voor rechterlijke beslissingen (Vonnis rechtbank van eerste aanleg, p. 5).

Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen blijkt eveneens een gebrek aan schuldinzicht in uw hoofde: zo stelde u dat de reden dat de kinderen niet terug mee naar België reisden te wijten was aan administratieve redenen. U meende dan ook dat er van ontvoering geen sprake kon zijn, te meer daar er op het moment van hun vertrek nog geen omgangsregeling was voorzien. U was niet van slechte wil, maar slaagde er niet in de kinderen terug naar huis te brengen omwille van het ontbreken van de nodige reisdocumenten. De rechtbank hechtte echter geen enkel geloof aan deze weergave van de feiten en verklaarde uw relaas als volstrekt ongeloofwaardig. Immers was u er wel in geslaagd om de kinderen te laten reizen van Turkije (Azië) naar Egypte (Afrika) en dit ondanks het ontbreken van de volgens u essentiële reisdocumenten. Bovendien oordeelde de rechtbank dat u ruimschoots de tijd had gehad om deze problemen op te lossen, hetgeen u had nagelaten. Waar u tot slot liet optekenen te handelen in het belang van de kinderen, omdat zij zelf niet meer bij de moeder zouden willen wonen en geen contact meer met haar willen, oordeelde de rechtbank dat, zelfs al mocht deze bewering waar zijn, zulks niet ter zake doet. Het misdrijf van parentale ontvoering kan immers ook bestaan in de onthouding van de vader om zijn gezag te doen gelden teneinde de weerstand van de kinderen tegen de uitoefening van het omgangsrecht van moeder te overwinnen (Vonnis rechtbank, p. 4-5).

Het CGVS stelt bovendien vast dat u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de feiten nog steeds trachtte te ontkennen. Zo herhaalde u niet in de mogelijkheid te zijn geweest om uw kinderen terug mee te nemen naar België omwille van administratieve hindernissen, dit terwijl de rechtbank dit volstrekt ongeloofwaardig achtte (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24 juni 2025, p. 4). Ook waar u zou verwijzen naar de slechte relatie tussen uw vrouw en kinderen, dient opgemerkt dat de rechtbank hierover reeds uitspraak deed (supra). Bovendien weet u zulks geenszins te staven en impliceert dit dat u wel degelijk intentioneel handelde (CGVS, p. 5). U ontkende dat u ooit de intentie had om uw kinderen weg te halen en beweerde dat men in het Westen stevast naar de vrouw luistert (CGVS, p. 7). Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf de feiten blijft ontkennen, de schuld van u afschuift en minimaliseert is niet ernstig te noemen en getuigt allerminst van schuldinzicht en empathie naar uw slachtoffers toe. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden gebrek aan respect voor

andermans fysieke en psychische integriteit naar voor waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst [...] zal herhalen. Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf uw feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift is niet ernstig te noemen (CGVS, p. 5-8).

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u meent dat u geen gevaar vormt voor de samenleving en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U komt vooreerst niet verder dan de door u gepleegde feiten te minimaliseren en de schuld van u af te schuiven op "omstandigheden" (CGVS, p. 9-10). Niettemin beweerde u ook ondertussen het contact met uw vrouw te hebben hersteld en dat zij zelfs zou wensen dat alles terug "normaal" zou zijn. Zij zou u in de gevangenis hebben bezocht, u zou zicht hebben op een terugkeer van uw kinderen en wenste het contact te herstellen met uw vrouw en kinderen (CGVS, p. 8-11). De vaststelling dat uw kinderen ruim een jaar na de definitieve uitspraak van de rechtbank nog steeds in Egypte zouden verblijven, getuigt echter van een voortgezette criminele ingesteldheid en dat u de kansen die u werden geboden om uw houding te wijzigen niet heeft benut (CGVS, p. 10-12)¹

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij de vader is van twee minderjarige kinderen die in België wonen en hij de verwijten aan zijn adres altijd heeft betwist, kan hij niet worden gevolgd, daar uit bovenstaande motieven afdoende blijkt dat dit wel degelijk in acht is genomen en bovendien uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 30 juli 2024 blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers weergave van de feiten. Bovendien doet verzoeker met voorgaand betoog niet *in concreto* afbreuk aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het feit dat hij, ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf, de feiten blijft ontkennen en de schuld van zich afschuift niet ernstig is te noemen en allerminst getuigt van schuldinzicht.

De Raad concludeert, het bovenstaande in acht genomen, dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.2.6.3. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

Nadat is aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de richtlijn 2011/95/EU blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, *H. T./Land Baden-Württemberg*, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, *G.M./O.I.F. ea*, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen:

"Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn" (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf

van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht, kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl. St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU beslist de vluchtelingenstatus in te trekken, dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de richtlijn 2011/95/EU dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de richtlijn 2011/95/EU uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancities wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refolement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1 hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, *Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation COM* (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de richtlijn 2011/95/EU mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijkswijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, *H. T./Land Baden-Württemberg*,

C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de richtlijn 2011/95/EU staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de richtlijn 2011/95/EU, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (*ibid.*, punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de richtlijn 2011/95/EU zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken dertelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de richtlijn 2011/95/EU. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de minister of staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband met reden als volgt gemotiveerd, welke motivering door verzoeker niet wordt betwist:

“Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2011/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Dat u heden opleidingen hebt gevolgd, kan worden aanvaard, dit verandert echter niets aan bovenstaande uiteenzetting. Namelijk dient te worden benadrukt dat de rechtbank van oordeel was dat u een totaal gebrek aan normbesef hebt tentoongesteld en klaarblijkelijk ook schuldbesef – u blijft immers uw rol minimaliseren (supra). Waar uit het vonnis van de jeugdrechtsbank dient te blijken dat u heden een betere verstandhouding zou hebben met uw ex-vrouw – zij zou heden zelfs toestemming hebben gegeven om de kinderen in Caïro te laten verblijven, blijkt hieruit geenszins dat u zich bewust bent van het ontoelaatbare karakter van uw handelen. Bovendien bevinden de kinderen zich klaarblijkelijk nog steeds in Caïro, Egypte en worden zij door u aldus nog steeds onttrokken aan elke gerechtelijke maatregel, hetgeen andermaal wijst op een gebrekkig schuldinzicht (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, Jeugdrechtsbank dd. 2 juni 2025).

Gelet op bovenstaande en uw duidelijk gebrek aan schuldinzicht bestaat er een groot gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst [...] zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.”

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat Palestina bezet gebied is en hij niet naar daar kan terugkeren, wijst de Raad erop dat het einde van zijn verblijfsrecht slechts hypothetisch is.

Gelet op het voormelde, kan niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd, zodat hij verder op regelmatige wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

3.2.6.4. Het door verzoeker neergelegde vonnis van de jeugdrechtbank van Antwerpen van 20 november 2024 verlengt de ondertoezichtstelling van één van verzoekers kinderen met een jaar. Dit stuk bevat geen informatie die van aard is een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen en beoordeling (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 11). Niettegenstaande verzoeker dit stuk neerlegt in het kader van de herevaluatie van zijn vluchtelingenstatus, blijkt hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet in staat hier enige toelichting bij te geven aangezien hij het op dat moment nog niet gelezen heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Het door verzoeker neergelegde mailverkeer met betrekking tot de terugkeer van zijn kinderen vanuit Egypte naar België kan hoogstens staven dat hierover e-mails werden uitgewisseld tussen verschillende betrokken personen en instanties, doch hieruit kan geenszins blijken dat verzoekers kinderen buiten zijn wil en persoonlijke keuze verhinderd werden met hem terug te keren naar België nadat hij met hen in februari 2024 naar Turkije was gereisd, zoals hij in zijn verzoekschrift volhoudt (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 12). Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat zijn kinderen teruggekeerd zijn naar België "*omdat ik er alles aan heb gedaan om hen naar België te laten terugkeren*", maar blijft geheel in gebreke deze beweringen te staven. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn kinderen op heden bij hun moeder in België wonen, maar hij blijft andermaal in gebreke hiervan enig (begin van) bewijs neer te leggen. Wat er ook van zij, zelfs indien zou blijken dat verzoekers kinderen momenteel weer in België zijn, doet dit op zich geenszins afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde (en bewezen geachte) feiten, noch aan de vaststelling dat verzoeker tot op heden weigert zijn verantwoordelijkheid hiervoor op te nemen en blijk geeft van een manifest gebrek aan schuldinzicht.

3.2.6.5. Waar verzoeker zich afvraagt waar zijn rechten zijn met betrekking tot het arbeidsongeval waarvan hij het slachtoffer werd, licht hij niet verder toe op welke rechten hij in dit verband meent aanspraak te maken of in welke zin het feit dat hij op 6 oktober 2020 slachtoffer werd van een arbeidsongeval, zoals blijkt uit de desbetreffende documenten opgenomen in het administratief dossier (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 10), het behoud van zijn vluchtelingenstatus zou kunnen rechtvaardigen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen recente medische stukken bijbrengt waaruit blijkt dat hij op heden arbeidsongeschikt is en/of verdere medische behandelingen behoeft, dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.2.7. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker werd definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen.

3.2.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Palestina. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, dient volledigheidshalve worden opgemerkt dat in het kader van het huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel.

Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT